

Ana Ristović

Arany lom

*Este ezer
hullócsillag fog lezuhanni
aranyeső ömlik majd ránk
negyvenévente egyszer*

*És tudod-e
hogy az amit szépnak látsz
amit csodálsz a derűs égen
valójában
meteorhulladék
a bőr korpája
az anyaméh vedlése
viszketés az ujj alatt
hajhullás*

*Valami ebből
az arany lomból
életet hozott
a Földre
valamikor*

Továbbra is létezem

*Körülbelül néhány évente megvadul,
kedves uram. Makacs betegség.
A gondolatok, váratlanul, mutálni kezdenek,
és az általuk átfogott világ valami
mássá változik.*

*Elveszi egy szervemet vagy egy testrészemet.
Nem hiányzik a vese, a máj, a tüdő,
a nyirokcsomók, az izmok és a szövetek,
hanem a vese, a máj, a tüdő, a nyirokcsomók,
az izmok és a szövetek metaforájává tűnnek át.
Minttha továbbra is léteznének, továbbra is léteznék.
Valahol, túl a versen.*

Az úgynevezett veséken
áthaladnak az úgynevezett zuhatagok.
Az úgynevezett májon
e világ minden naftája.
Az úgynevezett tüdőn a levegő,
amely többé nem levegő.
Üresség az ürességbe.
És így tovább. És mintha továbbra is léteznék.
Kedves uram.

E vers nemlétebe hősiezen,
megfeszült izmokkal kapaszkodom.

Még néhány könyv és eltűnik az ész is.
Mondhatni, végre, hálistennek.

Azzal az utolsóval egyedül a szív marad,
lebegnek és pörögnek majd körülötte a levegőben
a láthatatlan, metaforikus, lírai
test egykori részei, tagjai,
formától megfosztva, értelemmel felruházva.

A szív a fűben hever majd, egy tisztáson,
alig nagyobb, mint az erdei eper.
Mindenért dobogni fog, önért is dobogni fog.
Elovas majd egy-két sort, és azt mondja: Ó, szeretem magát.

Akkor majd megszólítja egy kis madárka,
és elrepül, valóban,
nem metaforikusan,
azokba a magasságokba, ahol még
egyetlen egy vers sem járt.

Az ördög fodrászmester

A könyvesbolt félig leeresztett
szemhéja a fodrászüzlet
fénylő szemfehérjébe világít

A költők egymásnak és a polcok
elszunnyadt könyveinek olvasnak fel
közben a töredezett hajszálak nyesegetését figyelik
amelyek sorsáról Murakami, Bukowski, Pamuk

*és a bőrkötéses Gyűrűk ura olvas
egész nap, üvegen át*

*Három költőre átlagosan
egy új kuncsaft
Egy óra alatt tíz költőre
három kuncsaft*

*Az ördög fodrázmester
hosszú gyengéd keze fésűje van
mely ezer vékony kellemes hangú fogakból áll*

*Ha tudná, hogy ma este, mint láthatatlan
nesztelen korpa, mindenhol száll a költészet,
harmadik szemével is az utcát bámulná*

*Miután már mindenétől megfosztotta
most ollóval lenyisszanthatná
a fülét is
a szóért.*

Ana Ristović 1972-ben született Belgrádban, ahol jelenleg is él. Egyetemi tanulmányait szerb irodalom és nyelv szakon végezte el a szülővárosában. Verseskötetei: *Snovidna voda* (Álomlátó víz, 1994), *Uže od peska* (Homokkötél, 1997), *Zabava za dokone kéeri* (Szórakozás ráérős lányok számára, 1999), *Život na razglednici* (Élet képslapon, 2003), *Oko nule* (Nulla körül, 2006), *P. S. (P. S., 2009)*, *Meteorski otpad* (Meteorhulladék, 2013). Több rangos szerbiai és nemzetközi irodalmi díjat kapott. Műveit, könyveit számos nyelvre lefordították. Magyarul az *Élet és Irodalomban*, a *Korunkban* és a *zEtnán* publikálta az írásait. A gyűjteményes *P. S.* című kötete 2012-ben jelent meg magyarul a zentai zEtna kiadónál Bencsik Orsolya és Orcsik Roland műfordításában. A mostani versfordításoknak a szerző legutóbbi *Metorski otpad* című kötete szolgált alapul.

Orcsik Roland fordításai